

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 338/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť D. T., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/2002 v čase po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 251/04-35 z 10. novembra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2007 doručená sťažnosť D. T., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/2002 v čase po rozhodnutí ústavného súdu č. k. III. ÚS 251/04-35 z 10. novembra 2004.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou z 10. decembra 2001 sa sťažovateľ na krajskom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/2002 domáhal od žalovaného zaplata sumy 50 000 000 Sk za poškodenia obchodného mena. Podľa tvrdenia sťažovateľa priesťahmi v označenom konaní krajského súdu sa už raz zaoberal ústavný súd, ktorý nálezom č. k. III. ÚS 251/04-35 z 10. novembra 2004 vyslovil, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov porušené nebolo. Sťažovateľ tvrdí, že aj keď odstránil zo svojej strany nedostatky brániace plynulému konaniu vytýkané mu ústavným súdom a podaním z 20. februára 2007 podal predsedníčke krajského súdu sťažnosť na priesťahy v konaní, krajský súd naďalej koná v jeho veci so zbytočnými a neodôvodnenými priesťahmi, čím sa predlžuje stav jeho právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Podľa názoru sťažovateľa je porušovateľ zodpovedný aj za priesťah v konaní, ktorý nastal tým, že dotknutý spis sa nachádzal takmer rok a pol na Najvyššom súde SR v dôsledku nesprávneho a predovšetkým predčasného rozhodnutia porušovateľa o zastavení súdneho konania pre nezaplata súdneho poplatku napriek tomu, že nebolo rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku, kvôli čomu musel NS SR rozhodovať o odvolaní sťažovateľa proti tomuto uzneseniu. ...

Sťažovateľ... stratil dôveru, že v prípade akéhokoľvek porušenia práva je tu garancia nápravy zo strany autority, akou by súd mal byť, že tento bude rozhodovať v súlade sústavou a zákonmi, a že o jeho právnom nároku bude rozhodnuté v primeranej lehote tak, aby bola zabezpečená jeho právna istota, čo sa však v opisovanom prípade vôbec nestalo.

Keďže je právna istota jedným zo základných atribútov právneho štátu a nakoľko bola dôvera sťažovateľa v právnu istotu závažným spôsobom narušená, sťažovateľovi tak vznikla morálna ujma spočívajúca v pocitoch nedôvery v súdny systém a jeho účinnosť.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2, prvá veta Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohodou o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nečinnosťou porušovateľa v konaní sp. zn.: 28 Cb 2/2002 porušené bolo.

Ústavný súd prikazuje porušovateľovi, aby v konaní sp. zn.: 28 Cb 2/2002 bezodkladne konal.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré je porušovateľ povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy tohto konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je posúdenie, či v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 28 Cb 2/2002 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase po rozhodnutí ústavného súdu č. k. III. ÚS 251/04-35 z 10. novembra 2004.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

V súvislosti s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/2002 ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil v čase po rozhodnutí ústavného súdu č. k. III. ÚS 251/04-35 z 10. novembra 2004 tento priebeh a stav označeného konania:

Dňa 2. septembra 2004 po vyjadrení sa žalovaného k prípustnosti podania odvolania sťažovateľom proti rozhodnutiu krajského súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bol 24. septembra 2004 súdny spis bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na odvolacie konanie, ktorý vo veci konal pod sp. zn. 5 Obo 285/04. Najvyšší súd uznesením č. k. 5 Obo 285/04-293 z 19. decembra 2005 zrušil odvolaním sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu z 23. októbra 2003, pričom najvyšší súd konštatoval, že krajský súd procesne pochybil, keď rozhodol o zastavení konania skôr, ako rozhodol o žiadosti sťažovateľa priznať mu oslobodenie od súdneho poplatku (spis bol z najvyššieho súdu vrátený krajskému súdu 10. januára 2006).

Dňa 3. marca 2006 krajský súd vyzval sťažovateľa na zdokladovanie jeho majetkových pomerov (výzva sťažovateľovi doručená 13. marca 2006), na ktorú sťažovateľ reagoval 6. apríla 2006. Dňa 9. novembra 2006 krajský súd uznesením uložil sťažovateľovi, aby odstránil nedostatky žaloby (uznesenie sťažovateľovi doručené 27. novembra 2006).

Krajský súd uznesením z 28. februára 2007 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2007). Dňa 8. marca 2007 sťažovateľ reagoval na výzvu krajského súdu z 9. novembra 2006 a 28. marca 2007 podal odvolanie proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

Krajský súd 10. apríla 2007 predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa, ktorý konal vo veci pod sp. zn. 6 Obo 79/07. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 79/07 z 27. septembra 2007 potvrdil uznesenie krajského súdu z 28. februára 2007 (uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 14. novembra 2007 a nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2007). Dňa 8. októbra 2007 bol spis vrátený krajskému súdu, ktorý 15. októbra 2007 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Pretože súdny poplatok nebol zaplatený, krajský súd 25. apríla 2008 uznesením zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku sťažovateľom. Na základe odvolania sťažovateľa z 20. júna 2008 proti uzneseniu o zastavení konania, krajský súd 23. júna 2008 zaslal spis najvyššiemu súdu na konanie o odvolaní (spis bol doručený najvyššiemu súdu 24. júna 2008).

Dňa 30. júna 2008 najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Obo 102/08 zrušil odvolaním sťažovateľa napadnuté uznesenie krajského súdu z 25. apríla 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že súdny poplatok sa stal splatným podaním žaloby, a ak krajský súd nepreukáže, že prvá výzva zo 7. februára 2002 na jeho zaplatenie adresovaná sťažovateľovi mu bola doručená, potom už súdny poplatok nemožno vyrubiť v súlade s § 13 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (spis bol vrátený krajskému súdu 24. júla 2008 a uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené v Českej republike 11. augusta 2008).

Z prehľadu procesného postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/02 ústavný súd zistil, že postup krajského súdu plynulo nesmeroval k rozhodnutiu o merite veci v čase od 6. apríla 2006 (sťažovateľ na výzvu krajského súdu zdokladoval majetkové pomery) do 9. novembra 2006 (krajský súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov žaloby), t. j. viac ako sedem mesiacov.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku, ale sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Vzhľadom na zistenie ojedinelého prietahu v postupe krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/02 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 2/02 dochádzalo k prietahom v konaní, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby opätovne podal sťažnosť na porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa tou časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008